

Dosarul nr. 1ra-1399/22
1-21172870-01-1ra-09092022

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Toma Nadejda,
Judecători – Catan Liliana și Guzun Ion,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Caragherghi Mariana și de către avocatul Cotea Svetlana în numele inculpatului Fîntînaru Mihail, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 18 iulie 2022, în cauza penală în privința lui

Fîntînaru Mihail XXXX, născut la XXXX
originar și domiciliat în r-nul XXXX

Termenul de examinare:

Prima instanță: 23.11.2021 – 28.04.2022;
Instanța de apel: 18.05.2022 – 18.07.2022;
Instanța de recurs: 09.09.2022 – 14.12.2022.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul (sediul Central) din 28 aprilie 2022, Fîntînaru Mihail a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 320/1 Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 200 (două sute) ore.

A fost aplicată în privința inculpatului Fîntînaru Mihail măsura preventivă obligarea de a nu părăsi țara până la definitivarea sentinței.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat, în fapt, că, Fîntînaru Mihail, fiindu-i adusă la cunoștință ordonanța de protecție emisă de Judecătoria Cahul, sediul Central, la 15.09.2021, prin care, a fost obligat să stea departe de locul de trai al victimei XXXXX și a copiilor minori XXXXX și de bunul imobil amplasat în mun. XXXX, str.XXXXX XXXXX la o distanță ce ar asigura securitate victimei de cel puțin 300 metri, excluzând orice contact vizual cu ei; fiindu-i interzis să viziteze locul de trai al victimei XXXXX situat pe adresa mun. Cahul, str. XXXXX XXXXX, să contacteze cu victima XXXXX și a copiii minori XXXXXXXX, telefonic sau prin alte căi de comunicație: mesaje textuale sau vocale, precum și prin intermediul rețelelor de socializare, aplicațiilor electronice,

poștei electronice sau oricare alte mijloace de comunicare directă sau intermediată pe toată durata de acțiune a prezentei ordonanțe de protecție, să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, și locul unde copiii minori își fac studiile, alte locuri determinate pe care le frecventează persoana protejată și copiii minori XXXXXXXX - locul de muncă Piața Centrală; locul de studii al copiilor - grădinița nr. X din mun. XX și școala XXXX, pe un termen de 3 luni, începând cu 15.09.2021, fiindu-i adus la cunoștință că, nerespectarea prevederilor ordonanței se pedepsește în conformitate cu legislația în vigoare, intenționat nu a executat măsurile stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimelor violenței în familie.

Astfel, Fîntînaru Mihail, în interiorul termenului pentru care au fost stabilite măsurile de protecție, la 26.09.2021, în jurul orelor 12.30, a încălcat obligația să stea departe la o distanță de cel puțin 300 metri de domiciliul victimei XXXX, situat în mun. XX, str. XXX, staționând 8 minute la o distanță de 250 metri de acesta.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 320/1 Cod penal, conform semnelor calificative: „*Neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie*”.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, în partea individualizării pedepsei, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 8(opt) luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului, a invocat că la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, de către prima instanță au fost admise erori, iar pedeapsa aplicată și modul de executarea a acesteia, nu va atinge scopul preventiv și educativ al pedepsei.

A fost menționat că, prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului Fîntînaru Mihail, nu a ținut cont de faptul că ultimul a comis infracțiune mai puțin gravă, că acțiunile intenționate ale inculpatului au fost îndreptate împotriva relațiilor sociale cu privire la dreptul legitim ale victimei violenței în familie de apărare, îngrădire și protecție de la acțiunile agresorului, stabilite prin măsurile de protecție de către instanța de judecată.

A susținut că, pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității nu va avea un impact pozitiv în privința inculpatului, iar acesta nu va conștientiza gravitatea faptei comise și prin aplicarea unei astfel de pedepse, ultimul va desconsidera necesitatea respectării normelor penale și sociale de conviețuire și respectiv, va continua luarea unei atitudini de indiferență și dispreț față de autoritatea legii penale și necesitatea respectării ordinii publice.

A evidențiat că, prin sentința Judecătorei Cahul (sediul Central) din 11 noiembrie 2021, inculpatul Fîntînaru Mihail a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.320/1 Cod penal, fiind stabilită pedeapsă sub formă de 6 luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar

de tip semiînchis cu suspendarea executării pe un termen de probațiune 1 an, sentința menționată supra nu a intrat în vigoare fiind atacată cu apel.

Astfel, Fîntînaru Mihail a săvârșit repetat infracțiune similară neîndreptățind încrederea ce i s-a acordat anterior de către instanța de judecată.

Prin urmare, aplicarea unei pedepse sub forma de închisoare cu executarea reală a acesteia, va fi capabilă și va contribui la restabilirea echității sociale, la atingerea scopului pedepsei penale prevăzute în art. 61 din Codul penal, precum și va contribui la restabilirea echității sociale, conștiințizarea atât a inculpatului cât și a altor persoane, asupra obligativității respectării legii penale precum și a consecințelor nefavorabile care pot apărea, ca urmare a nerespectării normelor cerute de legea penală.

4. Avocatul Cotea Svetlana în numele inculpatului a contestat sentința cu apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Fîntînaru Mihail să fie achitat.

În argumentarea apelului, a invocat că probele administrate la dosar nu confirmă vinovăția inculpatului și au fost administrate fără respectarea prevederilor legale.

A susținut că, în rezultatul cercetării judecătorești nu a fost cu certitudine stabilit faptul aflării inculpatului la o distanță de 250 de metri la domiciliul victimei, iar din declarațiile victimei și a martorilor acest fapt nu rezultă deoarece se află cu inculpatul în relații ostile.

Invocă că, pretinsă distanță de 250 metri ar fi rezultat în opinia instanței din copia informației Direcției Inspectoratului Național de Probațiune nr. 03/571 din 13.10.2021 ridicată de la victimă, proba care în opinia apărării este viciată fundamental, lovită de nulitate absolută deoarece copiile actelor au fost acceptate în calitate de mijloace de probă.

Relevă că, în urma cercetării judecătorești nu au fost administrate probe privind existența unei intenții din partea inculpatului de a ignora interdicțiile impuse ultimului prin ordonanță judecătorească din 15.09.2021.

Totodată, a menționat că norma legală reținută în sarcina inculpatului prevede comiterea faptei penale în două forme neexecutarea intenționată sau eschivarea de la exercitarea obligațiilor impuse prin ordonanță.

A susținut că, prin sentință instanța contradictoriu și-a argumentat soluția referitor la latura subiectivă a faptei inculpatului inițial în textul sentinței indicând fapta inculpatului de care s-ar face vinovat că se caracterizează prin acțiune de neexecutare, iar ulterior în continuarea motivării s-a indicat că fapta se exprimă prin acțiuni sau inacțiuni.

Apărarea indică că, inculpatul a fost condamnat de facto pentru ignorarea distanței minime de aflare de la domiciliul victimei, în sentința fiind indicat că, inculpatul ar fi ignorat condițiile impuse în ordonanța de protecție, unde sunt impuse mai multe interdicții.

A invocat că, prin sentința contestată, instanța contradictoriu și-a argumentat soluția referitor la latura subiectivă a faptei inculpatului inițial în textul sentinței indicând fapta inculpatului de care s-ar face vinovat că se caracterizează prin acțiuni de neexecutare, iar ulterior în continuarea motivării a indicat că fapta inculpatului se exprimă prin acțiuni și inacțiuni.

Apărarea a considerat că, organul de urmărire penală nu și-a îndeplinit obligațiunea sa prevăzută de art.96 Cod de procedură penală.

5. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 18 iulie 2022, a fost respinse apelurile declarate de procuror și avocatul Cotea Svetlana în numele inculpatului ca fiind neîntemeiate.

5.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că prin cumulul probelor admistrate în prezenta cauza penală reflectă fără echivoc vinovăția inculpatului în comiterea faptelor incriminate și-a găsit confirmare în ședința de judecată, dincolo de orice dubiu rezonabil, iar refuzul inculpatului de a-și recunoaște vinovăția nu poate servi ca temei pentru achitarea acestuia, dat fiind faptul că în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina lui în comiterea infracțiunii incriminate, iar în cele invocate de Fîntînaru Mihail și apărătorul său sunt apreciate ca o modalitatea de exercitarea a dreptului la apărare.

Instanța de apel a considerat că, nu poate fi reținut argumentul apărătorului precum că, instanța contradictoriu și-a argumentat soluția cu privire la latura subiectivă, indicând că acest element constitutiv a infracțiunii prevăzute la art. 320/1 Cod penal s-a manifestat prin acțiunea de neexecutarea a restricțiilor, iar pe de altă parte a indicat că fapta inculpatului se exprimă prin acțiuni și inacțiuni, or în speță prima instanța suficient de explicit a motivat că latura obiectivă a infracțiunii imputată inculpatului se caracterizează prin fapta prejudiciabilă exprimată prin acțiunea de neexecutarea a măsurilor stabilite prin ordonanță de protecție a violenței în familie.

Cu referire la individualizarea pedepsei, instanța de apel a notat că pedeapsa aplicată inculpatului este proporțională cu gravitatea infracțiunii săvârșite și va fi suficientă pentru restabilirea echității sociale, a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune și va contribui la realizarea scopului de corectare a inculpatului, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat cât și de către alte persoane.

6. Decizia instanței de apel a fost contestată în termen cu recurs ordinar de către avocatul Cotea Svetlana în numele inculpatului, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și solicitând casarea deciziei, pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul Fîntînaru Mihail să fie achitat deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

6.1 În argumentarea recursului, avocatul în numele inculpatului reiterează argumentele invocate în apel, suplimentar a menționează că instanța de apel a descris în general mijloace de probă administrate, fără a le a da o apreciere diferențiată și corectă nu a concretizat care anume probe se referă la

fiecare element și semn al infracțiunii imputate și reținut în privința inculpatului, ignorând cerințele privind motivarea soluției.

Consideră că, instanța de apel având posibilitatea de a da o nouă apreciere a probelor din dosar s-a limitat doar la reiterarea celor expuse de către prima instanță, neîndeplinind astfel obligațiunea prevăzută de art. 414 Cod de procedură penală.

7. Decizia instanței de apel a fost contestată în termen cu recurs ordinar de către procurorul, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală și solicită casarea deciziei instanței de apel, dispunerea rejudecării cauzei.

În motivarea cererii de recurs indică că, nu este de acord cu concluzia instanței de apel privind pedeapsa penală stabilită, consideră prea blândă și care nu corespunde principiului individualizării pedepsei penale.

Susține că, inculpatul se caracterizează negativ, are antecedente penale, nu a recunoscut vină, nu a colaborat cu organele de drept în vederea stabilirii adevărului pe cauza penală, prin urmare, scopul pedepsei penale nu va fi atins prin aplicarea unei pedepse sub forma de muncă neremunerată, deoarece nu este proporțional acțiunilor comise de către inculpatul.

Menționează că, inculpatul se prezintă o persoana social periculoasă, și doar privarea de libertate va putea îngreui societatea de la manifestarea unor acțiuni de acest gen din partea lui Fîntînaru Mihail.

Consideră că, pedeapsa aplicată inculpatului sub forma de muncă neremunerată în folosul comunității, va fi apreciată ca atitudine tolerantă a statului față de aceste categorii de infracțiuni, ce va submina încrederea societății în eficiența și echitatea justiției.

Invocă că, decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și argumentele prezentate, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestora, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu în baza materialelor din dosar.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, un complet format din 3 judecători, prin decizie motivată, va decide în unanimitate asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Iar, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi de drept procesual sau formal și de drept material sau substanțial. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prevede eroarea de drept când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal respinge ca fiind declarative afirmațiile recurenților prin care se susține că instanța de apel, nu a dat o nouă apreciere probelor din dosar, s-a limitat doar la reiterarea celor expuse de către prima instanță, deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că simplul dezacord al titularilor cererilor de recurs cu soluția pronunțată în speță nu constituie temei de admitere a recursurilor în sensul formulat.

De asemenea, Colegiul penal atestă, că respectând prevederile art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le, le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina lui Fîntînaru Mihail săvârșirea infracțiunii incriminate.

Cu referire la argumentele apărării prin care se invocă dezacordul cu aprecierea de către instanța de apel a versiunii prezentate de apărare, precum

că inculpatul nu a săvârșit fapta incriminată, Colegiul penal menționează că acestea nu pot fi reținute, or, că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia menținerii sentinței.

Drept urmare, Colegiul penal reiterează, că nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către apărare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o astfel de eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu referire la temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală invocat de procuror, care prevede eroarea de drept când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Având în vedere argumentele recursului, Colegiul penal relevă că sub aspectul acestor temeiuri de casare, procurorul consideră că prima instanța neîntemeiat a stabilit inculpatului o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 200 (două sute ore).

Analizând decizia contestată în raport cu argumentele recursului, Colegiul penal atestă, că instanța de apel a constatat și a apreciat corect circumstanțele de fapt și de drept la stabilirea pedepsei inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și cu prescripțiile de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75-78 Cod penal.

Conform art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și,

respectiv, are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnatului, cât şi a altor persoane.

În acest context, Colegiul penal menţionează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a acestuia.

La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele atenuante şi agravante, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reţine, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancţiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanţa de recurs reaminteşte, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detenţiune pe viaţă.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Sanctiunea art. 320/1 Cod penal prevede pedeapsa sub forma muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de pînă la 3 ani.

Respectiv, doar instanţa de judecată este în măsură să înfăptuiască acţiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârşit o infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării operaţiunii respective, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Astfel instanţa de apel corect a statuat că, corectarea inculpatului este posibilă prin aplicarea pedepsei penale sub forma de muncă neremunerată în folosul comunităţii la limita maxima prevăzută de sancţiunea faptei comise şi anume 200 ore.

Cu referire la dezacordul procurorului cu aplicarea de către prima instanţa a pedepsei sub formă de muncă neremunerată şi menţinerea acestei soluţii de către instanţa de apel, Colegiul penal ţine să sublinieze, că instanţele de fond corect au conchis şi au motivat suficient că, pedeapsa aplicată inculpatului este proporţională cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi va fi suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor statului şi întregii societăţii, perturbate prin infracţiune şi va contribui la realizarea scopului de corectare a inculpatului, de prevenire a săvârşirii de noi infracţiuni, atât de către inculpat cât şi de către alte persoane.

Ținând cont de cele expuse *supra*, Colegiul penal conchide că erorile invocate în recurs nu și-au găsit confirmarea, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, astfel că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Caragherghi Mariana și de către avocatul Cotea Svetlana în numele inculpatului Fîntînaru Mihail, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 18 iulie 2022, în cauza penală în privința lui ***Fîntînaru Mihail XXXXX***, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **10 februarie 2023.**

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Catan Liliana

Guzun Ion